

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. K., státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018 č.j. CPR-2910-3/ČJ-2018-930310-V261

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl drobně změněn výrok rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-340151-8/ČJ-2017-000022 a ve zbylé části bylo toto rozhodnutí dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci dle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), ve spojení s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Změna výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně provedená žalobou napadeným

rozhodnutím spočívala v doplnění textu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o text: „v návaznosti na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydané pod č.j. KRPA-291909-18/ČJ-2017-000022 ze dne 14. 8. 2017, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2017“.

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný se jednak nedostatečně vypořádal s jeho argumentací uvedenou v odvolání, a jednak zejména nepostupoval správně, když jeho postup neodpovídá § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Poté, co pominuly důvody znemožňující vycestování žalobce, správní orgán prvního stupně dle žalobce rovnou přistoupil ke správnímu řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování a následnému rozhodnutí, aniž by znovu rozhodl správně o správním vyhoštění žalobce. Takový postup je dle žalobce v rozporu s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce rovněž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015 č.j. 7 As 206/2015-36 a ze dne 17. 8. 2016 č.j. 7 Azs 85/2016-29.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu s novelizovaným § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že pokud pominou důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 8. 2017 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č.j. KRPA-291909-18/ČJ-2017-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 8. 2017. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 9. 2017 č.j. KRPA-340151/ČJ-2017-000022 je vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán možné. V návaznosti na toto závazné stanovisko správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 3. 10. 2017 oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci stanovení nové lhůty

k vycestování. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-340151-8/ČJ-2017-000022 bylo podle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto tak, že dle § 120a odst. 5 ve spojení s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování z území České republiky žalobci stanoví do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, jež bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 29. 11. 2017. Přestože správní orgán prvního stupně vydal výzvu k odstranění vad odvolání, žalobce ve stanovené lhůtě ani později vady svého odvolání neodstranil. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018 č.j. CPR-2910-3/ČJ-2018-930310-V261, jímž změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že ji doplnil o text: „v návaznosti na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydané pod č.j. KRPA-291909-18/ČJ-2017-000022 ze dne 14. 8. 2017, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2017“; ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
9. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.
10. Podle § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).
11. V § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 bylo stanoveno: „Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.“
12. V § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 je stanoveno: „Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání

a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.“

13. Novelizace (mimo jiné) tohoto ustanovení byla s účinností od 15. 8. 2017 provedena zákonem č. 222/2017 Sb., v jehož čl. II. bodu 1. (přechodných ustanoveních ke změně zákona o pobytu cizinců) je stanoveno: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
14. Žalobci lze přisvědčit potud, že podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017 byla policie v případě, že pominuly důvody znemožňující cizinci vycestování, skutečně povinna vydat nové rozhodnutí ve věci. Tímto rozhodnutím přitom bylo nikoliv „pouze“ rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na předchozí (nevykonatelné) rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž nové rozhodnutí o správním vyhoštění cizince (dle § 101 písm. e/ správního řádu). To ostatně vyplývá i z žalobcem poukazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č.j. 7 Azs 85/2016-29 či ze dne 30. 9. 2015 č.j. 7 As 206/2015-36, kde je mimo jiné uvedeno: *„Po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování totiž policie není oprávněna vydat žádné rozhodnutí o tom, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.... Skutečnost, že novým rozhodnutím ve věci dle ust. § 120a odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců je myšleno nové rozhodnutí dle ust. § 101 správního řádu, vyplývá jednak z výslovného odkazu na toto ustanovení, jednak z gramatického a systematického výkladu tohoto ustanovení. Byť je na ust. § 101 správního řádu odkazováno toliko v poznámce pod čarou, tu je nutno vykládat jako jednoznačný projev vůle zákonodárce, podřídít ono nové rozhodnutí ve věci režimu podle uvedeného ustanovení. Zákon navíc výslovně hovoří o rozhodnutí, které má být rozhodnutím novým a přitom rozhodnutím ve věci. Lze si jistě teoreticky představit, že by správní orgány mohly vydávat rozhodnutí o tom, že odpadly důvody znemožňující vycestování, nebo rozhodnutí o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bude vykonáno. Takové úvahy ovšem nejsou kompatibilní s účinnou právní úpravou (lze takto uvažovat de lege ferenda, nikoliv de lege lata).“*
15. Soud ovšem dodává, že s účinností od 15. 8. 2017 došlo k novele (mimo jiné) § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ze znění tohoto novelizovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že policie v případě pominutí důvodů znemožňujících cizinci vycestování vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. S účinností od 15. 8. 2017 tak byla vypuštěna povinnost policie vydat v takovém případě nové rozhodnutí ve věci dle § 101 písm. e) správního řádu (tedy nové rozhodnutí o správním vyhoštění). To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017 č.j. 6 Azs 210/2017-26: *„Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015 - 36, mělo být po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování policie vydáváno nové rozhodnutí ve věci dle § 101 správního řádu. Po novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb. bylo znění citovaných právních předpisů změněno, a § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nově stanoví, že [p]ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.“*

16. Novelizace (mimo jiné) § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla s účinností od 15. 8. 2017 provedena zákonem č. 222/2017 Sb., v jehož čl. II. bodu 1. (přechodných ustanoveních ke změně zákona o pobytu cizinců) je stanoveno: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
17. Jak vyplývá ze správního spisu, řízení o uložení správního vyhoštění bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., neboť (nevykonatelné) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění žalobci bylo vydáno dne 14. 8. 2017, přičemž § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců byl novelizován čl. I. bodem 169. zákona č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017. Toto řízení však bylo ukončeno, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění nabylo právní moci dne 22. 8. 2017. Řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017, již bylo zahájeno za účinnosti nového znění § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tj. ve znění po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb. Zahájení správního řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování bylo totiž žalobci oznámeno až přípisem správního orgánu ze dne 3. 10. 2017. V dané věci tedy není pochyb o tom, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování bylo zahájeno podle zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb.
18. Zbývá tak zodpovědět otázku, zda lze dospět k závěru, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování bylo třeba posuzovat jakožto práva a povinnosti související s řízením ve věci správního vyhoštění, tedy ve smyslu čl. II. bodu 1. zákona č. 222/2017 Sb. Zdejší soud dospěl k závěru, že nikoliv. Soud považuje řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování ve smyslu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců za samostatné řízení, na něž nelze aplikovat přechodná ustanovení zákona č. 222/2017 Sb.
19. V této souvislosti lze dané okolnosti připodobnit situaci, jež rovněž nastala nabytím účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., konkrétně jeho čl. I. bodem 222., jímž byl do § 172 zákona o pobytu cizinců vložen nový odst. 6 následujícího znění: *„V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věry první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.“* I na toto ustanovení se vztahuje shora odkazované přechodné ustanovení (čl. II. bod 1.) zákona č. 222/2017 Sb.
20. V případech, kdy řízení ve věcech zajištění cizinců byla (před krajskými soudy) zahájena před nabytím účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., avšak řízení o kasační stížnosti již byla zahájena za účinnosti tohoto zákona (tj. dne 15. 8. 2017 či později), Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že se novelizovaný § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců uplatní a přechodná ustanovení zákona č. 222/2017 Sb. se neaplikují. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2017 č.j. 3 Azs 243/2017-24 je uvedeno: *„První otázkou, již musel soud vyřešit, byla interpretace přechodného ustanovení čl. II. bod 1 zákona č. 222/2017 Sb. Podle tohoto ustanovení se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*

Výklad tohoto ustanovení byl poprvé proveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 – 42. Soud zde vycházel z premisy, že řízení o žalobě i o kasační stížnosti jsou s ohledem na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 171 až § 172a zákona o pobytu cizinců sui generis řízeními podle tohoto zákona a nové znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců tak lze aplikovat až v řízeních, která byla zahájena nejdříve dnem účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., tj. dnem 15. 8. 2017. Od tohoto právního názoru nemá rozhodující senát důvodu se odchýlit. V projednávané věci byla kasační stížnost podána a tím řízení zahájeno dne 17. 8. 2017, není tedy pochyb o tom, že uvedené ustanovení v novelizovaném znění na tento případ dopadá.“ Citovaným usnesením došlo k zastavení řízení o kasační stížnosti z důvodu ukončení zajištění cizince; Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že řízení o kasační stížnosti zahájené po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. se dokončí dle zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., přičemž neaplikoval přechodná ustanovení (čl. II. bod 1.) zákona č. 222/2017 Sb. (přitom řízení před krajským soudem bylo zahájeno přede dnem 15. 8. 2017). K obdobnému právnímu závěru pak Nejvyšší správní soud dospěl i ve svých dalších usneseních, jimiž byla zastavena řízení o kasačních stížnostech (zahájená po dni 14. 8. 2017) proti rozhodnutím krajských soudů, jež vzešla z řízení zahájených před nabytím účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017 č.j. 6 Azs 268/2017-16, ze dne 22. 11. 2017 č.j. 6 Azs 298/2017-20 či ze dne 7. 3. 2018 č.j. 7 Azs 380/2017-16).

21. Zdejší soud nevidí důvodu, proč by se na nyní posuzovanou právní otázku mělo nahlížet odlišně. Není pochyb o tom, že rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování navazuje na předchozí (nevykonatelné) rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Jedná se však o nové, zcela samostatné řízení, v němž je nově rozhodováno o právech a povinnostech cizince. Zdejší soud i s ohledem na shora odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal žádný důvod, pro který by bylo lze řízení o stanovení nové lhůty k vycestování zahájené po dni 14. 8. 2017 navazující na řízení o uložení správního vyhoštění zahájené přede dnem 15. 8. 2017 považovat za řízení ve smyslu přechodných ustanovení (čl. II. bodu 1.) zákona č. 222/2017 Sb., podobně jako řízení o kasační stížnosti ve věci zajištění cizince zahájené po dni 14. 8. 2017 (a navazující na rozhodnutí krajského soudu, jež vzešlo ze soudního řízení zahájeného přede dnem 15. 8. 2017) nelze považovat za řízení ve smyslu přechodných ustanovení (čl. II. bodu 1.) zákona č. 222/2017 Sb.
22. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud uzavřel, že v daném případě nelze aplikovat čl. II. bod 1. (přechodná ustanovení) zákona č. 222/2017 Sb. V posuzované věci tedy správní orgány správně postupovaly v souladu s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a namísto vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění (jak předpokládala stará právní úprava) rozhodly toliko o stanovení nové lhůty k vycestování. Žalobcově námitce o tom, že správní orgány měly vydat nové rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ve smyslu § 101 správního řádu, proto nelze přisvědčit.
23. Pokud jde o velmi obecnou námitku, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s žalobcovou argumentací uvedenou v jeho odvolání, zdejší soud uvádí, že žalobce nikterak nespecifikoval, s jakou konkrétní argumentací se měl žalovaný opomenout vypořádat. Na okraj však zdejší soud dodává, že žalobcovo odvolání (doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 29. 11. 2017) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017 bylo blanketní, tj. bez uvedení odvolacích námitek,

přičemž vady tohoto odvolání nebyly odstraněny ani k výzvě správního orgánu prvního stupně. Jestliže tedy žalobce nevznnesl žádnou argumentaci (tj. žádné odvolací námitky), pak již z podstaty věci nelze žalovanému vytýkat, že se s touto argumentací měl vypořádat nedostatečně. Tato velmi obecná žalobní námitka je proto nedůvodná.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně